

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce P.K., zastoupeného JUDr. Jaroslavem Bellingem, advokátem se sídlem Domažlice, Msgr. B. Staška 71,** proti **žalovanému řediteli Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech kázeňských, se sídlem Plzeň, Nádražní 2,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. listopadu 2011, čj. 702/2011

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech kázeňských, ze dne 4.11.2012 č.j. 702/2011 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 2.600 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaroslava Bellinga, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce byl rozhodnutím vedoucího územního odboru Domažlice Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ve věcech služebního poměru č. 187/2011 ze dne 14.07.2011 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších změn a doplňků (dále jen „*zákon o přestupcích*“), kterého se měl dopustit tím, „že dne 26. května 2011 v době od 08.30 hod. do 08.45 hod. při nákupu potravin v obchodním centru Kaufland v Domažlicích odcizil z regálu v tomto obchodním centru rohlík typu „Kornspitz“ v hodnotě 5,90 Kč a tento před zaplacením u pokladny uvnitř obchodního centra Kaufland zkonzumoval, aniž by jej následně u zmíněné

pokladny při platbě za ostatní nákup uvedl a zaplatil.“ Za toto jednání byl žalobci uložen a kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců.

Ředitel Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, žalovaný v této věci, rozhodnutím ve věcech kázeňských ze dne 4.11.2011, č.j. 702/2011 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl a předmětné rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního.

V žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal odpovědně s tvrzeními, kterými žalobce své odvolání odůvodnil, a v podstatě pouze opakoval argumentaci orgánu prvního stupně.

Důvodem podání žaloby je ta skutečnost, že správní orgány obou stupňů hodnotily provedené důkazy nesprávně a tendenčně v neprospěch žalobce a následkem toho nebyl v řízení zjištěn správný skutkový stav jako podklad pro rozhodnutí, které je z tohoto důvodu též nesprávné.

Žalobce opětne poukazuje na skutečnost, že výpovědi svědků, které policejní orgány považují za usvědčující důkazy, vznikly teprve poté, kdy byl na svědky učiněn ze strany policie nátlak ve směru, jak mají vypovídat, takže svědkové své původně učiněné výpovědi tentýž den diametrálně změnili v neprospěch žalobce. Oba rozhodující orgány policie pak v odůvodněních svých rozhodnutí věnují hodně energie tomu, aby vysvětlily, proč svědkové lhali napoprvé a ne napodruhé. Naopak se vůbec nezabývají tím, aby odůvodnily, proč považují za nevěrohodnou výpověď žalobce, který je naprosto bezúhonný, služebně velmi dobře hodnocen, na rozdíl od svědků nikdy lživě nevypovídal.

Taktéž fotografie, kterých se správní orgány dovolávají jako důkazu a na které je vidět žalobce s naprosto neidentifikovatelným předmětem v ruce, je tendenčně interpretována jako důkaz viny. Při tom se mohlo jednat o cokoliv, nejen o telefon, ale např. i o jiné zboží (např. čokoláda, sušenky apod.), které mohl mít žalobce v ruce v okamžiku pořízení snímku.

Žalobce se k odůvodnění žaloby v jednotlivostech odvolává v plném rozsahu na podání, která ve věci již učinil, zejména na své vyjádření ze dne 6.6.2011 a dále na své odvolání ze dne 7.8.2011 proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Tato podání žalobce přikládá k důkazu. Dále se rozhodně dovolává presumpce nevinny a uplatnění zásady „In dubio pro reo“, kterou se oba správní orgány v dosavadním řízení neřídily.

Žalobce k výzvě soudu žalobu doplnil a konkretizoval zejména její poslední odstavec. Uvedl, že skutková podstata přestupku podle § 50 odst. 1 zák. o přestupcích vyžaduje jednak prokázání úmyslného jednání pachatele, a dále způsobení škody na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci.

V prvé řadě by tedy muselo být prokázáno, že žalobce se rohlíku zmocnil a učinil tak v úmyslu jej zkonsumovat a nezaplatit. Konkrétně by tedy v tomto případě musel být proveden důkaz o tom, že žalobce vzal rohlík z regálu, tentýž rohlík zkonsumoval a nezaplatil.

Správní řízení je ve stanoveném rozsahu ovládáno zásadou materiální pravdy. Rozhodující orgán je povinen zjišťovat rozhodné skutečnosti, svědčící jak ve prospěch, tak i v neprospěch osoby, u níž se jedná o uložení povinnosti. Správní úřad je povinen hodnotit všechny podklady pro vydání rozhodnutí v jejich souhrnu jako celek, v jejich vzájemných souvislostech. Opatřené podklady -v tomto případě svědecké výpovědi- musí správní úřad hodnotit vždy s přihlédnutím k ostatním podkladům v jejich vzájemných vztazích a podmiňujících se souvislostech. Má při tom přihlížet zejména k okolnostem jejich opatření a k postojům účastníků řízení k nim (§ 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel, dále jen „*správní řád*“).

Rozhodující orgány obou stupňů se těmito zásadami při hodnocení provedených důkazů neřídily a to zejména při hodnocení těchto důkazů, které byly hodnoceny jednostranně jako důkaz viny žalobce:

Svědék J. uvedl, že žalobce "měl v ruce zbytek nějakého pečiva a žvýká". Při tom tento svědek uvedl, že nemůže 100% vyloučit záměnu pečiva za mobilní telefon. V této souvislosti se připomíná, že svědek neviděl ani, že by žalobce vzal pečivo z regálu, ani že by si z něho ukusoval. Svědek též výslovně prohlásil, že nemůže vyloučit, že by žalobce žvýkal něco jiného. Dále tento svědek v závěru své výpovědi dne 23.6.2011 jasně uvádí, že skutečně původně vážně uvažoval i o tom, že se může jednat o omyl. Od této verze pak zjevně upustili v rámci "dobrých vztahů s policií ČR".

Z pozměněné výpovědi svědka B., a to z té verze, která byla v neprospěch žalobce, vyplývá, že svědek měl žalobce uvidět v oddělení masa. Z toho jasně vyplývá, že ani on nemohl vidět žalobce, že by si bral rohlík z regálu, protože k tomu by muselo dojít v oddělení pečiva. Tento svědek také výslovně uvedl, že neviděl, že by si žalobce bral rohlík z regálu.

Dále se odůvodnění napadeného rozhodnutí dovolává jako důkazu viny fotografie, kterou pořídil svědek B. mobilním telefonem. Na tomto snímku je možno vzhledem k jeho špatné kvalitě pouze rozpoznat v levé ruce neidentifikovatelný plochý předmět, o kterém žalobce tvrdí, že to je jeho mobilní telefon. Pokud byl dodatečně vyfotografován mobilní telefon žalobce k důkazu, že vypadá jinak než rozmazaný předmět na fotografii, uvádí žalobce, že kdyby byl vyfotografován také rohlík, vypadal by také jinak než předmět na fotografii. Ani tato fotografie proto nemůže být při nezaujatém pozorování pro svou naprostou nezřetelnost považována za důkaz toho, že by žalobce držel v ruce rohlík. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že i kdyby se prokázalo, že se na fotografii jednalo o rohlík, nebyl by to stejně žádný důkaz viny, protože to mohl být např. jeden z rohlíků, které žalobce vzal z regálu a dal pak do vozíku.

Největší část odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí zabírá zdůvodňování toho, proč svědkové J. a B. během jednoho jediného dne diametrálně změnili své výpovědi, přičemž oba výslovně připustili, že jedna z jejich výpovědí byla lživá. Správní orgán I. stupně, aniž by přesvědčivě zdůvodnil, proč věří právě těm výpovědím, které jsou v neprospěch žalobce, vzal právě tyto výpovědi za základ svého rozhodnutí. Dovolává se toho, že "nebyl prokázán motiv, proč by chtěli uškodit nprap. K.", což je jako důkaz věrohodnosti jejich měnících se výpovědí

nutno považovat za absurdní. V této části napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný hledal za každou cenu jen důkazy v neprospěch žalobce.

Jak z výpovědí svědků, tak z odůvodnění rozhodnutí lze zjistit, že svědkové se opakovaně dovolávají - a to jak při výpovědích ve prospěch žalobce, tak při výpovědích v jeho neprospěch - toho, že jim šlo o "dobré vztahy k policii ČR". Již toto prohlášení oba svědky naprosto diskvalifikuje jako věrohodné svědky a prokazuje jasnou motivaci vypovídat tak, jak si to policie přeje. To také výslovně potvrdil svědek B. při své výpovědi, kdy na otázku proč lhal, odpověděl že "v rámci dobrých vztahů s policií".

Vzhledem ke všem těmto skutečnostem žalobce tvrdí, že rozhodující orgány obou stupňů porušily zásady pro dokazování ve správním řízení, stanovené správním řádem, provedené důkazy nesprávně a jednostranně hodnotily v neprospěch žalobce, nevzaly v úvahu okolnosti svědčící v jeho prospěch, jako naprostou bezúhonnost a vynikající pracovní hodnocení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí.

Námítku žalobce ohledně nesprávného zjištění skutečného stavu věci označil za zcela neopodstatněnou a odkázal především na rozsáhlé zjišťování, předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že veškeré získané poznatky byly správními orgány obou stupňů posuzovány jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, v souladu s § 180 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a na základě učiněných závěrů, které dle názoru žalovaného nejsou nikterak v rozporu s obecnými principy logického uvažování, bylo vydáno napadené rozhodnutí.

S ohledem na žalobcem opakované zpochybňování důvěryhodnosti klíčových svědků p. J. a p. B. žalovaný zdůraznil, že jejich výpovědi (včetně učiněné změny) byly správními orgány hodnoceny s přihlédnutím ke všem dalším okolnostem případu, mimo jiné i k objektivně zdokumentovanému jednání všech zúčastněných osob, včetně jednání samotného žalobce. Byť je pravdou, že v průběhu relativně krátkého období došlo v posuzované věci ke změně výpovědí klíčových svědků p. J. a p. B., tato změna zapadá do kontextu celého případu a jako na takovou na ní správní orgány obou stupňů pohlížely, když neshledaly žádný důvod změněným výpovědím obou svědků nevěřit. Podle žalovaného naopak ze strany žalobce v podané žalobě zjevně dochází k účelovému překroucení některých tvrzení, kdy například vyjádření jednoho ze svědků p. B., který uvedl, že celou svoji původní výpověď učinil z důvodu dobrých vztahů s Policií ČR a protože nechtěl někomu uškodit za snědený rohlík (míněna původní výpověď p. B., která vyzněla ve prospěch žalobce, o němž svědek ve chvíli výpovědi již věděl, že je policistou), je ze strany žalobce dezinterpretována tak, že tento svědek v rámci dobrých vztahů s Policií ČR naopak změnil svoji původní výpověď v neprospěch žalobce. V této souvislosti se žalovaný důrazně ohradil proti tvrzení žalobce, že „byl na svědky učiněn ze strany policie nátlak ve směru, jak mají vypovídat - toto tvrzení považuje žalovaný za zcela absurdní a naprosto nepodložený subjektivní názor žalobce.

Žalovaný má za to, že v daném případě dostal svých zákonných povinností, jak mu je ukládá mj. ustanovení § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru. Podotkl, že napadené rozhodnutí není výsledkem jeho subjektivního úsudku, jehož jediným účelem by byla jakákoliv "kriminalizace" žalobce. Před vydáním napadeného rozhodnutí se odvoláním žalobce zabývala např. poradní komise ředitele žalovaného, jejímž členem je mj. i člen Nezávislého odborového svazu policistů. I na základě doporučení této komise vydal žalovaný rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé rozhodla v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (č.l. 44 spisu) i žalovaného (č.l. 42 spisu).

Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce byl v posuzované věci shledán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Podle uvedeného ustanovení *Přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku, nebo se o takové jednání pokusí.* Správní orgány obou stupňů jako formu útoku proti majetku uvedly „odcizení“ rohlíku, tedy slovy zákona „krádež“.

Podstatou žaloby v posuzované věci je námitka o vadném hodnocení provedených důkazů.

Žalovaný výrok napadeného rozhodnutí odůvodnil takto:

„Ze spisového materiálu vyplývá, že odvolatel dne 26. 5. 2011 v době od 08.30 hod. do 08.45 hod. při nákupu potravin v obchodním domu Kaufland v Domažlicích vzal z regálu v tomto obchodním domu rohlík typu Kornspitz v hodnotě 5,90,- Kč a tento před zaplacením u pokladny uvnitř obchodního centra Kaufland zkonsumoval, aniž by jej následně u zmíněné pokladny při platbě za ostatní nákup uvedl a zaplatil. Za uvedené jednání byl uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a uložen mu kázeňský trest snížení základního tarifu o 10% na dobu dvou měsíců.

Výše uvedené jednání je dokázáno svědkem Janovcem, vedoucím obchodního domu Kaufland v Domažlicích, který ve své výpovědi provedené dne 23.6.2011 se jednak odkázal na své podání vysvětlení podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., ze dne 26.5.2011 v 17.42 hod., a jednak znovu ve stručnosti uvedl tu skutečnost, že předmětného dne jej oslovil pan Boublík s tím, že viděl zákazníka, který konzumuje rohlík Kornspitz, a drží ho v ruce. Následně na to se šli oba s panem B. na tohoto zákazníka podívat a on opravdu viděl, že zbytek nějakého pečiva zákazník, ve kterém ztotožnil odvolatele, skutečně držel v ruce a přitom žvýkal. Pouzdro světlé

barvy, předložené odvolatelem, by za rohlík nebo pečivo nezaměnil, je si tím jistý na 90%. Svědek dále uvedl, že nemá žádný důvod, proč by se měl svoji výpovědi odvolateli mstít.

Svědka B., který předmětného dne v obchodním domu Kaufland vykonával ostrahu, ve své výpovědi ze dne 28.6.2011 se jednak odkázal na své podání vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., ze dne 26.5.2011 v 17.45 hod., a jednak znovu ve stručnosti uvedl, tu skutečnost, že předmětného dne viděl v Kauflandu zákazníka, který jedl rohlík Kornspitz, který držel v ruce a v tomto zákazníkovi později ztotožnil odvolatele. Pouzdro světlé barvy, předložené odvolatelem, by za rohlík nebo pečivo nezaměnil, je si tím jistý na 100%. Svědek dále uvedl, že nemá žádný důvod, proč by se měl svoji výpovědi odvolateli mstít.

K výpovědím obou svědků, jak vyplývá ze spisového materiálu, je nutno uvést, že ještě předtím, než bylo odvolatelem zahájeno řízení o jednání, které má znaky přestupku, podali nejprve dne 26.5.2011 v 10.09 hod. a v 10.25 hod. na obvodním oddělení policie Domažlice policejnímu orgánu vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., v němž celou událost popsali diametrálně odlišně s tím, že ji celou bagatelizovali, a bez bližšího vysvětlení uvedli, že se jednalo o omyl. Shodně vysvětlili, že v rámci dobrých vztahů s Policií ČR poté, co zjistili, že odvolatel je policistou, se s ním domluvili, že celou věc nebudou již více rozmazávat, že mu nebudou činit problémy a do protokolu uvedou, že šlo o omyl. Toto svoje stanovisko však změnili poté, co byli svědci npor. Bc. Š. a npor. Mgr. K. později téhož dne vyzváni k tomu, aby v rámci řádného prověření věci popravdě vypověděli tak, jak se celá věc skutečně odehrála a učinili nové podání vysvětlení, ve kterých již měli vše uvést tak, jak se to skutečně odehrálo.

Odvolací orgán má za to, že věrohodnost obou svědků je dostatečně prokázána jednak ve spisovém materiálu a jednak v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Snaha o řádné vyšetření předmětné události ze strany vedení územního odboru Domažlice je právě dostatečně dokázána tím, že vedoucí územního odboru uložil npor. Bc. Š. a npor. Mgr. K. řádné prošetření všech skutečností předmětné události, které vyústilo v opětovné výsledky obou svědků. Služební funkcionář při snaze o řádné prošetření věci chtěl zcela jistě ověřit, zda odvolatel svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru a povinnost odvolatele chovat se tak, aby dobrá pověst bezpečnostního sboru i v době mimo službu nebyla ohrožena. Tato povinnost je každému policistovi, tedy i odvolateli, stanovena v § 45 odst. 1 písm. i) služebního zákona. Naopak ze spisového materiálu a napadeného rozhodnutí vyplývá možná snaha o ovlivnění řádného prošetření věci odvolatelem.

Dále se odvolací orgán zabýval důkazem fotografií, zhotovených na mobilním telefonu a předloženou svědkem B., zachycující postavu bez hlavy, tlačící před sebou nákupní košík a držící v levé ruce jakýsi předmět přibližně světle hnědé barvy, jenž kvůli rozmazání fotografie není blíže rozpoznatelný. Podle svědků J. a B. jejich věrohodnost již byla rozebrána, jde o předmětný rohlík typu Kornspitz, podle odvolatele šlo o jeho pouzdro na mobilní telefon světlé barvy, se vzorem tvořeným ze čtverečků bílé, žluté a zelené barvy, lemované černým pruhem a obepínající boky mobilního telefonu černou látkou, jež předložil v rámci své výpovědi ke zdokumentování a založení do spisového materiálu. K tomuto důkazu lze uvést, jelikož z něj není jednoznačně jasné, o jaký předmět v ruce odvolatele jde (okolnost, že jde právě o odvolatele, je nespornou), je zřejmé, že o předložené pouzdro jít

nemůže, neboť na fotografii jednoznačně není vidět zmíněné černé lemování a černá látka, obepínající boky mobilního telefonu, které by jinak v poloze telefonu v dlani, jak odvolatel ve své výpovědi popisuje (tedy „klipsnou“ nahoru), vidět být musely. S ohledem na prokazatelně světle hnědou barvu rohlíku typu Kornspitz pak lze uzavřít, že i s ohledem na výpovědi svědků J. a B. je vysoce pravděpodobné, že skutečně jde o zmiňovaný rohlík.

Námítku odvolatele, že v řízení nebyl proveden důkaz o tom, že odvolatel vzal rohlík z regálu, tentýž rohlík zkonzumoval a nezaplatil, považuje odvolací orgán vzhledem k rozsahu prošetření celé události, po již vydaném rozhodnutí, za účelovou obhajobu. Nelze se ani domnívat, že by odvolatel, který byl svědky viděn při konzumaci rohlíku Kornspitz, si tento do obchodního domu přinesl a zde ho konzumoval, neboť před vstupem do prostoru regálů se zbožím uvedeného obchodního domu tuto skutečnost nenahlásil u jedné z pokladen.

Z výše uvedených údajů jednoznačně vyplývá, že v řízení ve věci kázeňského přestupku nebyla porušena zásada presumpce neviny, a že byl dán odvolateli dostatečný prostor pro uplatnění jeho práv, jak má na mysli § 174 služebního zákona. Taktéž nedošlo k porušení zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obviněného), vzhledem k tomu, že důkaz fotografií je pouze jedním z důkazů v řízení, o které se služební funkcionář opíral při zhodnocení všech důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti v souladu s ustanovením § 180 odst. 4 služebního zákona.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu správními předpisy a splňuje všechny náležitosti tak, jak má na mysli § 181 zákona a i postup řízení byl shledán plně v souladu s ustanoveními části dvanácté hlavy II a IV zákona, rozhodl odvolací orgán tak, jak zní výrok tohoto rozhodnutí.“

V souzené věci se jedná o rozhodnutí ve věcech kázeňských. Výkonu kázeňské pravomoci služebního funkcionáře je upraven v § 49 a násl. zákona o služebním poměru. Citované ustanovení opravňuje služebního funkcionáře v rozsahu jeho pravomoci udělovat kázeňské odměny a ukládat kázeňské tresty. Kázeňské tresty jsou mj. ukládány též za jednání, které má znaky přestupku (§ 51 zákona o služebním poměru). Řízení ve věcech služebního poměru je upraveno v části dvanácté zákona o služebním poměru. Tato část obsahuje jednak obecná procedurální pravidla (hlava I. a II., §§ 169 až 182), jednak zvláštní procesní pravidla pro určité druhy řízení (hlava III. Řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d); hlava IV. Řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku; hlava V. Přezkoumávání rozhodnutí; hlava VI. Výkon rozhodnutí a přezkoumávání pravomocných rozhodnutí soudem). Řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, upravuje § 186 a násl. zákona o služebním poměru, přičemž ust. § 189 stanoví zvláštní postup, který se uplatní toliko při projednávání jednání, které má znaky přestupku. Zejména normuje, kdy se v takovém řízení postupuje podle zvláštního právního předpisu, tj. zákona o přestupcích. Jakkoliv zákon o služebním poměru má řadu procesních ustanovení pro řízení o jednání, které má znaky přestupku, které jsou i v rámci jeho části dvanácté ve vzájemném vztahu ustanovení zvláštních a obecných s předností zvláštních před obecnými, není právní úprava procesu kompletní. Při absenci procesního pravidla v zákoně o služebním poměru pak podle ust. § 1 odst. 2 správního řádu platí, že *Tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.*

Podle § 180 zákona o služebním poměru *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí* (odst. 1). *Důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje* (odst. 2). *Služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti* (odst. 4).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, čj. 5 Afs 104/2006-73 (dostupný va www.nssoud.cz), vyslovil, že „Zásada volného hodnocení důkazů mimo jiné znamená, že jednotlivým důkazům je přisuzována určitá hodnota závažnosti (důležitosti), hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti (věrohodnosti).“

Této zásadě podle názoru soudu žalovaný nedostál.

Jak poukazuje žalobce v podané žalobě, žalovaný opřel vinu žalobce výlučně o svědecké výpovědi svědků J. a B., jejichž výpovědi označil za věrohodné, a částečně i o fotografie zhotovené mobilním telefonem svědkem B., a to s odkazem právě na svědecké výpovědi zmíněných dvou svědků. To vše za situace, kdy se oba svědci k události vyjádřily v průběhu dne, kdy ke skutku mělo dojít, diametrálně odlišně a kdy žalobce od počátku spáchání skutku popíral.

S žalovaným lze souhlasit potud, že oba jmenovaní svědci vypovídali o skutečnostech právně relevantních pro posouzení viny žalobce (tj. o jednání, kterým měl naplnit objektivní stránku přestupku), a tudíž těmto důkazům byla opodstatněně přisouzena důležitost. Pakliže fotografie pořízená mobilem byla zhotovena v době a na místě údajného spáchání skutku, což ostatně nezpochybňuje ani žalobce, šlo rovněž o důkaz, jehož hodnotu bylo třeba vzít v potaz.

Žalovaný při hodnocení důkazů označil výpovědi svědků za věrohodné, tedy pravdivé, a to z důvodů v napadeném rozhodnutí popsanych.

V případě obou svědků shodně uvádí, že se ve svých výpovědích provedených dne 23.6.2011 odkázali na svá vysvětlení podaná podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., ze dne 26.5.2011 v 17,42 hod, resp. v 17,45 hod. a dále ve stručnosti uvedli...

Podle § 61 zákona o PČR *policie může požadovat potřebné vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých mimo jiné pro odhalení trestného činu nebo přestupku a jeho pachatele, a v případě potřeby ji vyzvat, aby se ve stanovenou dobu, popřípadě bez zbytečného odkladu, je-li to nezbytné, dostavila na určené místo k sepsání úředního záznamu o podání vysvětlení* (odst. 1 písm. a). O podání vysvětlení je policista povinen s touto osobou sepsat úřední záznam (odst. 2). Podání vysvětlení nesmí být od osoby požadováno, pokud by tím porušila zákonem stanovenou nebo státem uznanou povinnost mlčenlivosti, ledaže by byla této povinnosti příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má, zproštěna. Osoba může vysvětlení odepřít pouze, pokud by jím sobě nebo

osobě blízké způsobila nebezpečí trestního stíhání nebo nebezpečí postihu za správní delikt (odst. 3).

Vysvětlení je právním prostředkem používaným v řadě procesních předpisů (např. § 158 zák. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, § 60 zákona o přestupcích, § 137 správního řádu), který je někdy méně jindy podrobněji upraven. Přes různá dílčí specifika je pro všechny úpravy společné, že vysvětlení je koncipováno jako právní instrument používaný v postupu před zahájením řízení, jehož smyslem (eventuálně vedle dalších prostředků) je sloužit k prověření oznámení, podnětů a vlastních zjištění správních orgánů, ke zvážení, zda bude řízení z moci úřední zahájeno či nikoliv a zda osoba, která vysvětlení podala, bude nebo nebude vyslechnuta jako svědek. Podle § 137 odst. 4 správního řádu *Záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.*

Podle § 55 správního řádu *každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet* (odst. 1). *Svědek nesmí být vyslýchán o utajovaných informacích chráněných zvláštním zákonem, které je povinen zachovat v tajnosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem zproštěn* (odst. 2). *Svědek nesmí být vyslýchán též tehdy, jestliže by svou výpověď porušil státem uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má, zproštěn* (odst. 3). *Výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt* (odst. 4). *Správní orgán svědka před výsledkem poučí o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi* (odst. 5).

Z predestinované právní úpravy je zřejmé, že jako svědek je povinna vypovídat každá osoba a své povinnosti se může zprostit jen z důvodů taxativně v zákoně stanovených. Výpověď je třeba rozumět osobní, pravdivé a úplné vyličení určité skutečnosti, události, skutkového děje tak, jak jej svědek svými smysly vnímal.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně při ústním jednání ohledně vlastního skutku skutečný výsledek svědků ve smyslu § 55 správního řádu provedl jen ve zcela omezené a nedostatečné míře, neboť když svědci v úvodu odkázali na svou „výpověď“, kterou jako v pořadí druhou učinili dne 26.5.2011 (viz č.l. 43 – 48 správního spisu), správní orgán I. stupně jim vždy přečetl příslušný úřední záznam o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb. Vysvětlení se nemohlo stát svědeckou výpovědí ve smyslu § 55 správního řádu ani jeho přečtením při projednání přestupku, byť se svědci na podaná vysvětlení odvolali. Za svědeckou výpověď ve formálním i materiálním slova smyslu se dá považovat pouze to, co dodali nad rámec přečteného vysvětlení, avšak s tím, že důkazní hodnota je zcela vadným procesním postupem správního orgánu I. stupně značně minimalizována. To se týká především výpovědi svědka B., který uvedl „...procházel jsem v tu chvíli prodejnou, když jsem viděl zákazníka, který jedl rohlík typu „Kornspitz“, který držel v ruce, v levé ruce.“

Nelze dále přehlédnout, že svědci se ve svých výpovědích ze dne 23.6.2011 liší. Svědek J. uvedl, že jej „oslovil pan B. s tím, že viděl zákazníka, který si vzal rohlík

„Kornspitz“, a že ho má v ruce. Následně na to jsme se šli oba s panem B. na toho zákazníka podívat a já jsem skutečně viděl, že zbytek nějakého pečiva má v ruce a žvýká, bylo to někde u regálu s nápoji. Já jsem si dále šel po své práci, zákazníka jsem dále nesledoval, ...K dotazu, zda se mě pan K. snažil ohledně mých výpovědí nějak ovlivnit, uvádím, že ne.“ Naproti tomu svědek B. uvedl, že neviděl žalobce, jak si ten rohlík bere, že se žalobce snažil ovlivnit jejich výpověď na parkovišti u Obv. odd. PČR. Podle názoru soudu se nejedná o nepodstatné rozpory ve výpovědích svědků, když navíc za podstatné považuje soud, že od události uplynula jen velmi krátká doba cca jednoho měsíce.

Výpovědím svědků pro zcela vadný shora uvedený postup správního orgánu I. stupně nemůže být přiznána ani hodnota zákonnosti pro rozpor s § 2 odst. 1 správního řádu.

V této souvislosti nelze nezmínit, diametrální obraty v podaných vysvětleních obou osob, které rozhodně nenásvědčují kvalitě výpovědi svědků.

Pořízená fotodokumentace sama o sobě není způsobila skutek žalobce prokázat.

V důsledku vadného a tendenčního hodnocení důkazů pak vylíčení skutkového děje, tak jak je přičítán žalobci v prvoinstančním, resp. napadeném rozhodnutí, nemá prakticky oporu v provedených důkazech.

Soud zastává stanovisko, že bez ohledu na to, že proti sobě stojí výpověď žalobce na straně jedné a výpovědi dvou svědků na straně druhé, nebylo prokázáno s jistotou, že se žalobce skutku dopustil. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011 – 79 (viz. www.nssoud.cz), „V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).“

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Právě konstatovaný závěr má za následek zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s., § 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s.) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.) (výrok I. rozsudku).

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Úspěšný žalobce má v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Právo na náhradu nákladů řízení žalobci náleželo v rozsahu zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč a odměny advokáta za dva úkony právní služby [jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d)] podle vyhl.č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle s.ř.s. činí částku 2.100 Kč (§ 9 odst. 3

písm. f), § 7). Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval jen náhradu v rozsahu dvou úkonů a dvou režijních paušálů, rozhodl soud, že má celkem právo na náhradu nákladů řízení ve výši 2.600 Kč. Lhůtu k plnění stanovila samosoudkyně podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. a místo plnění určila v souladu s § 149 odst. 1 zák. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. června 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová